

மரத்தின் வேண்டுகோள்

கண்ணனுக்கு நினைக்கும்போதே மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. உறக்கம் வராமல் மெத்தையில் புரண்டு கொண்டிருந்தான். அருகில் படுத்திருந்த அவனுடைய தந்தை, “கண்ணா, இன்னும் நீ தூங்கவில்லையா? சிறிது நேரமாவது தூங்கினால்தானே விடியற்காலையில் எழுந்து புறப்பட முடியும்.” என்றார்.

“சரிப்பா, தூங்கறேன், காலையில் என்னைச் சீக்கிரமா எழுப்புங்கப்பா” என்று கண்ணன் கூறினாலும், அவன் மனம் முழுவதும் இன்பச்சுற்றுலா செல்வதனை எண்ணியே விழித்திருந்தது.

திடீரென, “என்னை யாராவது காப்பாற்றுங்களேன்; என்னால் மூச்சுவிட முடியவில்லையே, யாருமே இங்கு இல்லையா” என்னும் அழுகுரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்த கண்ணன், குரல் வந்த திசையை நோக்கி ஓடினான்.

அவன் நின்ற இடத்தில் கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவுவரை யாரையும் பார்க்க இயலவில்லை. “குரல் கொடுத்தது யார்? இங்கே யாராவது இருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு உதவ வந்திருக்கிறேன்” என்றான், கண்ணன்.

“தம்பி, குரல் கொடுத்தது வேறு யாருமில்லை; உன் முன்னால் நிற்கின்ற நானேதான்” என்றது வாடிப்போன மரம்.

வியப்பாக இருக்கிறதே! மரம் பேசுமா?

“இங்கு ஏதோ துன்பத்தில் இருப்பதாகக் கூறினாயே, என்ன துன்பம்? யாரால் துன்பம்? விளக்கமாகத்தான் கூறேன்” என்றான்.

“தம்பி, என்னை நன்றாக உற்றுப் பார். என் வேதனை உனக்குப் புரியும்” என்றது மரம். கண்ணன் மரத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். இலைகளெல்லாம் உதிர்ந்தும் கிளைகளெல்லாம் வெட்டப்பட்டும் வாடிப்போயிருந்தது. “உன்னைப் பார்த்தால் வருத்தமாக இருக்கிறது, ஏன் இப்படி இருக்கிறாய்? உன்னை இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கியவர் யார்?” என்றான்.

“தம்பி, நீ நின்று கொண்டிருக்கிறாயே, இந்த இடம் சில ஆண்டுக்கு முன்னால் பூத்துக் குலுங்கும் சோலையாக இருந்தது என்றால் நம்புவாயா! எங்கும் பசுமை நிறைந்த மரம் செடி கொடிகள்; ‘கீச், கீச்’ என ஒலி எழுப்பும் பறவைகள்; மரங்களின் நிழலில் ஓய்வெடுக்கும் கால்நடைகள்; கிளைகளில் ஊஞ்சல்கட்டி ஆடும் சிறுவர் சிறுமியர்; எவ்வளவு இனிமையாக இருந்தது தெரியுமா? ஆனால், இன்றோ அவை இருந்த இடமே தெரியாமல் அழிந்துவிட்டன. நான் மட்டும்தான் இங்குத் தனித்து நிற்கிறேன்” என்றது மரம்.

“நீ சொல்வது உண்மையா? என்னால் நம்பவே முடியவில்லை; இதற்கு யார் காரணம்?” என்றான், கண்ணன். “தம்பி, மனிதர்களாகிய நீங்கள்தான் காரணம்” என்றது மரம். “நீ என்ன சொல்கிறாய்? நாங்கள்தான் காரணமா? சிறிது விளக்கமாகக் கூறு” என்றான், கண்ணன். “ஆம். தம்பி, இயற்கைச் சமநிலை என்பதனை நீங்கள் மறந்து விட்டதன் விளைவுதான் இது. மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், விளைநிலங்களை எல்லாம் வீடுகளாக்கிக்கொள்ள முற்பட்டீர்கள். இது போதாது என்று இப்போது காடுகளையும் அழிக்கத் தொடங்கிவிட்டீர்கள், நாங்கள் எப்படித்தான் வாழ்வோம், நீயே சொல்” என்றது மரம். “உன்னால் மூச்சுவிட முடியாததற்குக் காரணம் என்ன? அதனையும் கூறி விடு” என்றான், கண்ணன்.

“மண்ணுக்குள் புதைந்திருக்கும் என்னுடைய வேர்கள் எல்லாம் உன்னுடைய கண்களுக்குத் தெரியா. அவை ஊடுருவிச் செல்ல முடியாதவாறு நீங்கள் பயன்படுத்தித் தூக்கி எறிந்த நெகிழிகள் எல்லாம் எங்கள் பாதையை அடைத்துள்ளன. அவை மண்ணோடு மண்ணாக மக்கிப்போவதற்கு நெடுங்காலம் ஆகும். இதனால், எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய காற்றும், நீரும் போதுமானதாக இல்லை.

அதனால்தான், நான் மூச்சு விடமுடியாமல் திணறுகிறேன்” என்றது, மரம். “நீ சொல்வது இப்போது புரிகிறது. எந்தவிதத்தில் நான் உனக்கு உதவமுடியும், அதனையும் நீயே சொல்லிவிடு” என்றான், கண்ணன்.

“தம்பி, என்னை இனிமேல் காப்பாற்ற முடியாது; இன்று எனக்கு மூச்சுமுட்டுகிறது, நாளை உங்களுக்கும் இதே நிலைதான். எங்கள் அழிவு உங்களின் பேரழிவு. எனவே, இயற்கையைப் போற்றுங்கள்; மக்கள்தொகையைக் கட்டுப்படுத்துங்கள்; காட்டுவளம் பெருக்குங்கள்; சுற்றுப்புறம் மாசடையாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்; எங்கள் வழித்தோன்றல்களையாவது வாழ வழி செய்யுங்கள்; இதுவே நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்யும் மகத்தான உதவியாகும்” என்று கண்ணீர் மல்கக் கூறியது, மரம்.

“கண்ணா! எழுந்திரு, வண்டி வந்துவிடும்.” என்று கண்ணனை அவன் அம்மா எழுப்பிக்கொண்டிருந்தார். கண்விழித்த கண்ணன், தான் வீட்டில் இருப்பதனை உணர்ந்தான். “அம்மா, மரம்..... மரம்..... என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மரம் எங்கேம்மா ? என்னிடத்தில் வேண்டுகோள்கூட விடுத்ததே!” “மரம் எங்காவது பேசுமா ? நீ ஏதோ கனவு கண்டிருக்கிறாய். சரி சரி, புறப்படு.” என்றார், அம்மா.

உங்களுக்குத் தெரியுமா ?
ஒர் ஏக்கர் பரப்பளவில் வளர்ந்துள்ள மரங்கள், பதினெட்டுப் பேர்களுக்கு ஒர் ஆண்டிற்குத் தேவையான உயிர்க்காற்றைக் கிடைக்கச் செய்கின்றன.

மரம் என்னுடன் பேசியவையெல்லாம் கனவா ? இருப்பினும் அருமையான ஒரு செய்தியை அல்லவா கூறிவிட்டுச் சென்றது. விடுமுறை முடிந்து பள்ளிக்குச் செல்லும்போது, இதனைப்பற்றி ஆசிரியரிடம் கூறுதல் வேண்டும். மரம்விடுத்த வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று முடிவெடுத்த கண்ணன் இன்பச் சுற்றுலாவிற்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

மன்னுயிருக்கெல்லாம் வரம் மரம்தான்
என்பதனை மனிதன் மறந்தான்

மாதிரி வினா

கட்டுரைவினா

மரம், கண்ணனிடம் விடுத்த வேண்டுகோளைக் கட்டுரையாக விவரிக்க.

தமிழ்